

KERTÉSZ ERZSI

KALANDOK KIRKÉVEL

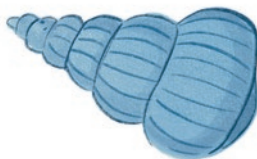
Ne bosszantsd az egyszemű óriást!

Káposztás Judit
illusztrációival

MÓRA

EGY GÖRÖG SZIGET

Ottónak mindig volt egy-két jó ötlete.

Most például az jutott eszébe, hogy felfedezőútra indul a parányi kis szigeten, ahova egy kirándulójárával érkeztek. Az a sziget, ahol ők nyaralnak, sokkal nagyobb, telis-tele szállodákkal, éttermekkel, parton nyüzsgő turistákkal. De ezen a helyen van valami titokzatos és felfedezésre csábító. A többiek egy darabig most úgyis a parton heverésznek, a tengerben áznak, vagy fényképet készítenek magukról és egymásról, hogy aztán mutogassák: „Nézzétek, nyaralunk! Ugye milyen ügyesek vagyunk?”

Ottó úgy volt vele, hogy aznap már épp eleget fürdött, készült két fotó is – az egyikén szélesen mosolyog, a másikon óriási grimaszt vág –, ráadásul egy szürke felleg árnyéka vetült a partra a fürdőzők és a fehér tajtékos, türkiz tenger fölé. Mindjárt esni fog. Kell hogy legyen valami ezen a szigeten, amit érdemes felfedezni! Ókori romokról, földbe temetett kincsekről álmodozott, amikbe séta közben botlik, ha mellészegődik a szerencse.

A fürdőzőktől távolodva lépdelt a napszíttá ösvényen a felforrósodott sziklák között, míg egy tisztásra ért. Ott aztán megtorpant. Egy fehér ruhás kislány toporzékolt a sárgás fűben, és azt kiabálta:

– Poszeidón szigonyára! Ez aztán a disznóság!

Ottó kíváncsian közelebb óvakodott.

– Mi a disznóság? – kérdezte.

A lány egy darabig összehúzott szemmel méricskélte a fiút, majd a felismerés öröme suhant át az arcán. Odaszaladt hozzá, és karon ragadta.

– Hát visszajöttél, Odüsszeusz?!

– Ööö... Ottó vagyok, nem Odüsszeusz.

– Hogy mondod?

– Ottó. O-val kezdődik, az igaz, de Odüsszeusz tudtommal egy idősebb, szakállas férfi, aki hősködik, hajót vezet, meg minden. A tesóm mondta – tette hozzá, mert a tisztesség így kívánta. – Az iskolában olvastak erről az Odüsszeuszról. Kötelező volt.

A lány kétségbeesetten pislogott.

– Miről beszélsz?! Tényleg nem ismeresz meg, Odüsszeusz?! Kirké vagyok!

A fiú összevont szemöldökkel méregette, miközben az emlékezetében kutatott. Hol hallotta már ezt a nevet?

– Hű, tényleg! Rólad is olvasott valamit a nővérem! Tudom már! Arról vagy híres, hogy különleges varázserőd van, például disznóvá vál-

toztattad a hajósokat. De itt valami nem stimmel! Hiszen Kirké felnőtt, nem pedig... egy kislány!

– Jaj, ne már, Odüsszeusz! – méltatlankodott Kirké. – Tudod jól, hogy ezeken a szigeteken általában visszafelé halad az idő! Ezért vagyunk mindketten ilyen fiatalok! Na meg az egészséges tengeri levegőtől, ami tele van sószemcsével. Egyébként szívesen csevegnék, megkérdezném, hogy s mint vagy, mizujs veled, mióta utoljára találkoztunk, de sajnos most kisebb gondom is nagyobb ennél. Van egy óriási problémám. Szó szerint: óriási!

– Mi lenne az? – kérdezte Ottó, beletörődve, hogy épp most tévesztik össze a gyermek Odüsszeusszal, a legendás és leleményes hajóssal, aki ezer veszélyt kiállt az Égei-tengeren.

– Képzeld, Odi, épp az imént kértem az isteneket, hogy avatkozzanak közbe, mert nagyon unom már ezt a huzavonát. Erre ideküldtek téged! Így most már minden rendben. Szóval? Mi legyen?

– Mivel mi legyen? – kérdezte Ottó kissé idegesen. – Egyébként a nevem Oti, és nem Odi.

– Ez most igazán mellékes – legyintett Kirké, aztán picit megenyhülve folytatta: – Persze, szólíthatlak Ottónak, ha ettől hősiesebb férfiúnak érzed magad. Az Odüsszeusz tényleg hosszú egy kicsit, meg régiesen is hangzik, ha érted, mire gondolok.

– Elmondod végre, mi a gond? – sürgette a lányt Ottó, mivel tudta, hogy a szülei hamarosan keresni fogják.

Kirké színpadiasan az ég felé fordította a tekintetét, és a magasba bökött.

– Látod felettünk ezt a nagy szürkéséget? – kérdezte.

– Egy nagy esőfelhő – bólintott Ottó. – Már korábban észrevettem. A többiek ragaszkodtak a fürdéshez, pedig én mondtam, hogy esni fog.

– Egy frászt esőfelhő! – toppantott Kirké. – Nem felhő az, hanem egy iszonyú nagy sziklatömb a magasban. Azért nem feltűnő, mert olyan messze van. Küklopsz, az egyszemű óriás tartja a kezében... egészen addig, amíg el nem engedi – fejezte be baljósan.

Ottó a szemét meresztette felfelé, hunyorgott.

